

KURÝR

(PODZIMNÍ)

Roč II 1979 [3]

SEÑOR

ROK

V zimě občasně
toužíš po jaru
Po vůních
Po prvosti
A přesycen
chvátáš do jasu
Do prudkosti
Ač zalykán
pak plodíš
barvy
A k tomu obrazu
dokončenému
třeba síly
ve spánku zrozené
Proto
Proto zas usínáš
Země.

PODZIMNÍ

Jemné bílé nitě
poletují v ránu
Pár kapek rolova
na paletu zomě
Kmeny bez zoloně
vztahují k šedé oponě
svcu bezmajetnost
Ticho
Ticho bez šumu listí
A prázdné cestičky myší
Ó podzimc.

DOTYKY

Tráva usychá
Země pije
krůpěje slunce
I strom dodýchá
Šustí barvy
Šustí křídla
Oči se to dotýká .

ZÁŘÍ

Kýchl si vítr
Vítr severní
První list zežloutl
a pad
Nalilo září
barvu rudou
do jeřabin
A zbytkem pokropilo
borůvčí.

BLÁŽENIVÝ KÁNON-----

večerní nebe se klenulo nad čtveřicí trampů osady Cambi, kteří se brouzdali v závějích spadaneho listí. Jejich kroky sněhovaly k blízkým skalám. Jeden za druhým pak mizeli v právě objevené průrvě. Po páru metrech se začala rozšiřovat, až osadníci stanuli na pěkném plácku, přes který dokonce tekli potůček a mizel pod jednou ze skalních stěn. Skály měly podivně šedou barvu. Sem tam bylo vidět žílu rudé zbarveného kamene. Jako jeden muž, v tichu a bez řečí, shodili usárny do trávy.

Na plácku se po chvíli rozhořel oheň, v kotlíku začala bublat voda, voněl čaj a pryskyřice. Do ticha zazněly první akordy starých písní. Nejméně půldruhé hodiny zněla píseň za písní. Stařícké melodie dávno zapomenuté. Jak kytarysta mlčky odložil nástroj, který už něco pamatoval. Dál jen praskaly uhliky, rejdivily jiskry a bylo slyšet občasné zabafání zřajej. Nastala černá hodinka.

Čas ubíhal. Chvilku pomaličku dchořoval, když tu najednou...

Čtveřice upřela oči na staříckou kytaru. Ta sama od sebe se rozezvěla jasným akorde. Smol. Kytara pomaličku nabírala na hlasitost a k tomu nebe se začalo rozjašňovat, jako kdyby svítalo. Na svítání bylo však dost času. Při durových tónech bylo již světle jako ve dne. Skály kanonu na pohled nebyly šedé, ale jako kdyby je někdo postříbřil. Ještě více vynikly rudé žíly kamene a zřálo se, že se chvějí.

Do tónů kytary, do světla, vniel tichý stálý svist, přícházející odněkud zhora. Rozšířené oči trampů se zvedly k nebi. Nebylo nebe. Žádné modro, ba ani praky. Jen stříbřitá zář o něco světlejší než skály.

Nad skalami pojednou se bjevila koule, stříbrná, zřící, barvou se nelíšila od skal kanonu. A ní také bylo pozorovat ruče tepající žilování.

Koule pomalíčku plála až se zessavila nad kanonem. Zřít bořalo do očí.

Najejdnou kytara přestala zvoucti, usel i tichý svist. Koule se začala smřčtovat, zř přomaličku ochabovala. Až byla koule tak jako tenisový míček, vyčlehly z ní modré plameny a dotily se všeho co bylo v kanonu.

Pod dotykem modrých plamenů trápí usli, opadl v sed, ohen jin již dávno pohasl. Spala i stř s kořouchem v blízké sardine, spali ptáci, noční mřy, brouci i sřevie v potčku. Vše spici zářilo modře. Nikdo neviděl, jak malá modrá koule, proudece vystřelila vzhůru do černého prostoru až zaizela někde mezi hvězdami. Kajejnou v e přestalo modře zářit a byla tma.

Se svítáním se probudili ptáci a začali svými trylky vítat rano, jako kdyby se nikdy nic nestalo. Črna vyšla s kolo ciet se vst, v tráv se mihl i střevlík.

Tu i jeden z trampů se probudil, hochládil se a když videl zbytek osady spát, vstal a vzludil je. V laci, svitla, pojete se natehnouti!

"čevia ani jak je to možné, že jsou vysietri tak usli."

"ředstavte si, zdál se mi divný sen."

Až byli vsiči i ve smučicích a on ji ho začal vyprávět.

"vždyť on se zdálo to samé!" "o také!" "i. nno", počýval hlavou

ten poslední, "Je to te a čivná!"

Kroutili nad tou n hodu hlavou. Když v e každý po čiču znova usina, ozval se z polospánou hlas jednole z nich:

"Zatracen! Bláznivej kanon!"

RÍJEN

Supel vláček

Do hor

Do hor

Do hor

A rozbíjel vlnky

Thromy žlázou

hucínel

Rozleuly se dvere

se stla

ovačím pyaníku

A evalal průvodeč

Ríjen

čárčový do počátku.

LY LEVIS?

Costicou stlaou

listou podni

spec

Kan uavis

Zimovivo se

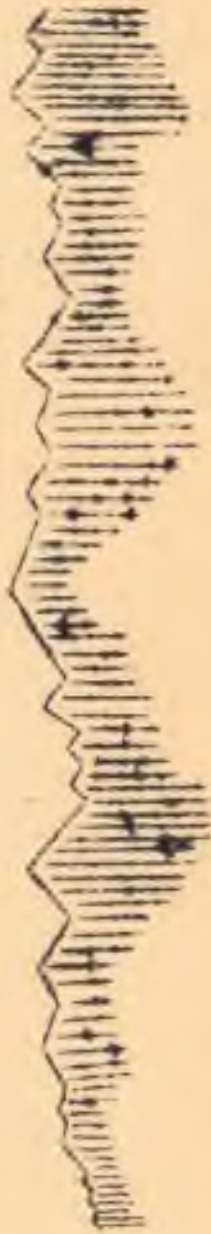
ocina

Zaloso nosi

do blína

malí mys

A vima zadíní.

JDI CESTOU

Ukazují si prstem
Šlapoš po kytkách
A jinudy můžeš jít
Vrahom jsi
A sám žít chceš
Tvým katem vůně
planých růží bude
Usoděš pod ten koř
A usínáš
Pomocník katův sen
žhavé myšlenky vypaluje
Šlapal jsi po kytkách
v pravdu buď odsouzen
A tak teď běž
tou cestou
A jen se dívej
po kytkách

ZATÍNÁNÍ PĚSTÍ

Les umírá

Ruka

tvá i má se svírá

Z modrého

ze snáře

nespadne do tváře

rozovláté štěstí

Když berou hračky

dítě plačky

také zatíná pěsti .

LOUKA S PŘELIVEM

Kosí louka
přeliv slámový
A vůněnce vzrostla
Ale ješto neotvrdla
Sedavé cív
Pupav
A nenašleďola se
do hojných pánví.

PRO POZDÁNÍ

Vánoce
našla spánek
septec v topolu
před oknem
Pojd
Pojdme spolu
sen a čas ...
Tam a sem ...
A otčívali cív
Clověce
Lecosnou měš Zou .

SKLEROTIKUM

Sklerotikum je děj, dalo by se říci, protože někdy někde něco děje, někdy někde něco chceme udělat, popřípadě chceme někdy někde něco vyslovit a najednou v tom daném okamžiku novina kde jsme konkrétně, víc dale, novina co jsme chtěli udělat, ba ani novina co jsme to chtěli, li vyslovit.

Tak tedy sklerotikum, něco se děje, V nás, s námi a proto děj.

Teda sklerotikum bylo sklerotikum sobě dějovější, na nás si nepříjde.

Totally to je to, a to nejde sklerotikum, vředy vředy. Se ne

sklerotikum děje, to je to hlavně a sklerotikum nás to nověme.

Sklerotikum děje, ale přesto si vzpomene, jaké by to bylo

bylo by děj. Jedeme tak jedeme, někdy na zvaldo a většinou jedeme abython

byli. Sklerotikum však vezeme sebou. Někdy jedeme a jedeme tam kam

jedeme, ale dojedeme třeba někde jina. Někdy se potkáme s těmi, co jsme co

se s těmi potkali, někdy je nepotkáme a potkáme třeba někoho jiného.

Sklerotikum bysme konstatovat, že v některých případech je pro nás

sklerotikum, jako dějové dobro, protože rozšiřuje místa kde jsme

byli, abyli, seznamuje nás s těmi, které jsme ještě neznali.

Jedeme abython to vše nezasklerotikovali, píseme si adresy, píseme

a kreslime si sami, ale také si necháváme psát a kreslit od kamařůdů

a to hlavně, do cenců a kronik, necháváme si je stemplovat kdekoli

a kdykoli, schováváme do nich jízdenky, stvrzenky, účty, poukázové bločky,

počítače a slezin si vezme cenců, cenců, potlachovky i plachy.

Co proti tomu naděln sklerotikum? NIC! Stačí prolisťovat cenc,

odlita, podřiva se doma na ověšenou stěnu a hned si vzpomene kde co

že kdy a jak. Když už si tedy nevzpomeneme, tak obvykle je vše důkladně napuano a popsáno.

No zkrátka sklerotikum i kdyby bylo nejsklerotičtější v nás, na nás, na děti s toulavými botami, si nepřijde.

KONEC

X X X

Ahoj
Tím slovem
zahřeješ dlan
Z dlaně dlan
Až k srdci
A nevadí
Když si ho řeknete
I na konci
Ahoj

VÍRA

Bude tráva

A kytky

Věř

Budou stromy

ptáci zvěř

Budeme My

My lidé

Věř.

